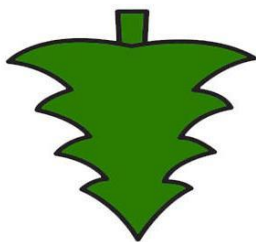

O jedli vzhůru nohama

Hans-Helmut Decker-Voigt, jeden z předních německých muzikoterapeutů, píše o své mnohaleté cestě světem muzikoterapie a sbírání zkušeností toto: „V neposlední řadě děkuji oběma svým dcerám za jejich "jedli vzhůru nohama", která se pro mne stala symbolem, a to ne "Vánoc postavených na hlavu", nýbrž symbolem muzikoterapie jako vědního a zkušenostního oboru, o kterém jsem si - než jsem jej začal studovat - myslel, že jej budu po ukončení studia ovládat a budu schopen jej zprostředkovat druhým. Tenkrát jsem jako dárek dostal tento obrázek a pověsil si ho nad svůj psací stůl. Jednoho rána najednou stromek visel vzhůru nohama - špičkou dolů. Připínáčky ho neudržely tak, jak jsem čekal. Bylo to podobné jako mé první profesní snahy ve věcech muzikoterapie: nepřinesly mi ten pocit, že bych teď muzikoterapii dobře znal (nebo dokonce uměl)".

A tak mě ten stromek visící špičkou dolů naučil, že mohu dost dobře žít i s vědomím, že tento trvalý stav "nehotovosti" je procesem. Zabývat se hudbou jako terapií, hudbou v terapii - to je skutečnost plná sebe-zkušenosti - člověk zakouší jak nadšení ze světla, které muzikoterapie dokáže zaměřit na stinné stránky naší duše, tak také bolestné pocity způsobené tíží, která se dostaví ve chvíli, kdy tyto stíny duše poznáváme.

V tomto smyslu budeme moci tedy zřejmě vždy jen krátce - na konci trojúhelníku houští našich obrácených jedlí - moci vychutnávat ten pocit, že víme zase o trochu víc. Abychom vzápětí před očima spatřili další, ještě hustší, neprůniknutelnější a komplexnější jedlovou houštinu.

I když se budeme stále víc a víc vzdělávat - budeme pokaždé nacházet nové, stále těžší otázky, stále hustší spleť větví.“

(převzato z knihy H. - H. Deckera - Voigta "Aus der Seele gespielt, Wilhelm Goldmann Verlag, München, 2000.)